

undersøgt. Resultaterne deraf findes i *Brewster Encyclopedia* under Artiklen Greenland *). *Wormskjold* udstrakte sine Under-søgelser til den sydlige Deel fra Julianehaab til Gothaab; og *Vahl* har havt det Held, paa Hs. Majestæts Bekostning at bereise ikke alene en stor Deel af Vestkysten, men endog, ved at følge Hr. Capitain-Lieutenant *Graae* paa Expeditionen til Østsiden af Grönland, at kunne sammenligne Vegetations-Forholdet imellem Øst- og Vestkysten. Capitain-Lieutenant *Holböll*, nu Inspecteur i det sydlige District, har, da han opholdt sig i det nordlige, nedsendt mange sjeldne Planter, f. Ex. *Arabis Holbölli* Flor. dan., og ligeledes har Hr. Greve *Raben*, ved en Reise til Julianehaabs District, bidraget til Kundskab om Grönlands Flora. Ved disse Naturforskeres Bestræbelser kjender man nu omtrent 300 vildvoxende mono- og dicotyledone Planter i Grönland og over 500 acotyledone. De i det 34 Hefte forekommende mærkelige Planter, ville vi ikke her anføre, da Værket ligger for Publicums Öine.

I de Bidrag til vor Kundskab om Grönlands Fiske, som Prof. og Ridder *Reinhardt* i afvigte Aar har meddeelt Selskabet, blive Ichthyologerne gjorte opmærksomme paa tvende interessante Arter. Den ene af disse danner i Familien *Gobioides* en nye Slægtsform, der forener Tandforholdet hos *Söeulven* (*Anarrhichas Lupus*) med de smaae foran Brystfinnerne staaende Bugfinner hos *Aale-qvabben* (*Zoaries viviparus Cuv.*). Dens generiske Skjelnemærke sammensættes saaledes af de Kjendetegn, ved hvilke de nævnte

---

*) Da Hr. Professor *Gieseke* kun har samlet 5 Arter af Slægten *Carex*, hvoraf man nu kjender henved 50 fra Grönland, og Botanikeren *R. Brown* derpaa grunder en Fremstilling af Forholdet af de naturlige Plantefamilier i dette Land, sammenlignet med andre Landes; saa følger deraf, at det angivne Forhold ikke er rigtigt.

Sygter, hvis umiddelbart forbindende Mellemlid den maa ansees for at være, adskilles fra hinanden. Fiskens store Hoved og tykke Læber, de stærke Tænder, og det bag Brystfinnerne til Halens Spidse meget sammentrykte Legeme giver den megen Lighed med den förstnævnte Art; hvorimod det noget fladtrykte Hoved, den kortere Underkæve, de smaa Halsfinner, og de sig i Enden af Halen forenende Ryg- og Gadbor-Finner gjør Overeensstemmelsen med den amerikanske Aaleqvabbe (*Mitchills Blennius* eller *Zoaries labrosus Cuv.*), efter den ufuldstændige Beskrivelse og maadelige Aftegning at dömmе, saa stor, at man skulde forledes til at ansee begge for at være af samme Art, hvis der ikke udtrykkeligt blev bemærket, at Ganen hos *Zoaries labrosus* er glat.

De Tænder, som sidde i de tykke Mellemkjævebeen, og i den stærke Underkæve hos denne nye Fiskeart ere coniske tykke og korte, med en tilrundet Endeflade. De længste sidde paa Beenknuder i den forreste Deel af Mellemkjæven; inden for disse staae andre mindre Tænder, og en enkelt Rad af lignende optage den övrige Deel af Randen. Tænderne paa Ganebenene og Plovskjærbenet, hvilke aldeles mangle hos Aaleqvabbene, ere af samme Form som de forhen beskrevne. Paa det sidstnævnte Sted optage de kun Benets forreste udvidede Ende, hvorimod disse Tænder hos Söeulven sidde i en Rad paa hver Side af Midtlinien efter Benets hele Længde, og have desuden en anden Form. Svælg-tænderne ere ogsaa coniske, men mindre end de övrige og tillige spidsere. Bugfinnerne, ved hvis Tilstedeværelse den nye Fiskeslägt især adskiller sig fra *Anarrhichas*, sidde kort foran Brystfinnerne, og tæt ved hinanden. De have kun en Længde af fire Linier eller udgjöre $\frac{1}{2}$ af Legemets hele Længde, og sammensættes af to enkelte og to deelte Straaler. Den ikke langt fra Nakken begyndende Rygfinne, og den noget foran Bugprofilets Midte udgaaende Gadborfinne løbe

sammen i Enden af Legemet og danne saaledes en uafsondret, noget tilspidset Halefinne. Den første Straale i begge disse Finner er articuleret, de følgende ere tillige deelte. De brede tilrundede Brystfinner tælle hver 19 fleerdeelte Straaler, og ere 1" 11''' lange eller udgjøre omtrent $\frac{1}{7}$ af Legemets Længde. I Gjællehinden, som ikke kan bedækkes af det lille Gjællelaag, ere Straalernes Antal 6. De smaae tynde Skjæl ligge dybt i Huden, og deres Rand er rundt omkring omgivet af samme, uden at de komme i Beröring med hinanden, hvorved Huden faaer et glat og nögent Udseende. Den tykhudede og rummelige Mave har en tilrundet Bund, tæt over hvilken den nederste Mavemunding befinder sig. Der gives ingen *Appendices pyloricæ*; den meget membranöse Tyndtarm udvider sig i Begyndelsen til Mavens Diameter, men sammentrækkes efter en kort Afstand til $\frac{1}{3}$ af det forrige Gjennemsnit. Den övrige Deel af Tarmkanalen gör tvende Böininger. Leveren er kort og tolappet, og den store Galdeblære ligger frit imellem Lapperne.

Denne Slægt har Forfatteren optaget i den grønlandske Fauna under Navnet *Lycodes*, for at bringe dens Lighed med Söeulven i Erindring. Arten selv bliver benævnt *VahlII* efter Indsenderen, den naturhistoriske Reisende i Grönland, som fandt det 14 Tommer lange Individuum i Maven paa en Haifisk (*Scymnus borealis Scoresb.*), der blev fanget i Fjorden ved Julianehaab.

Den anden Art henhörer til den af *Cuvier* opstillede Slægt *Paralepis*, hvis samtlige Arter hidindtil kun fandtes i Middelhavet, og først ere beskrevne af *Risso*. Det vilde være en besynderlig Anomalie, hvis denne Slægtform skulde overspringe saa mange mellemliggende Bredegrader, og først vise sig igjen paa den 61° nordlig Brede og under en saa meget vestligere Længde. Det er

sandsynligere at antage at det er Mangel paa Jagttagelser, som lode den savnes i det europæiske Kysthav og i Nordsöen.

Forfatteren har ikke kunnet afgjøre, om den første Straale i de uparrede Finner er en tynd Pigstraale, men med Sikkerhed kan han erklære den anden Straale for at være articuleret, og den tredie for at være deelt. Han har i den bagerste Rygfinne ikke været i Stand til at opdage nogen Straale, men vel saae han at Huden, af hvilken denne Finne bestaaer, var tilbøielig til at opløse sig i fine Trevler, hvilket sees ogsaa at være Tilfældet ved Fidtfinnen hos nogle Arter af Laxefamilien.

Den grønlandske Art kommer *Paralepis coregonoides* Riss. meget nær, og synes kun at adskille sig fra samme ved en liden Forskjel i Straalernes Antal i nogle af Svømmefinnerne, og at Öinene tilligemed 1ste Rygfinne ligge noget nærmere til Spidsen af Hovedet hos de grønlandske Individuer, som ere elleve Tommer lange.

Denne Fiskeart er bleven optaget i den grønlandske Fauna uden eget Artsnavn, indtil en fuldstændigere Sammenligning kan udføres med bedre Exemplarer af *P. coregonoides*, end de i Museet for Haanden værende. Arten forekommer baade ved Julianehaab og Frederikshaab.

At man kun ved nærmere at eftergrandske Embryets Udvikling vil være istand til at forklare de Afvigelser fra Normaltilstanden, der kunne opkomme i Organismen, og at man allerede derved er kommen til vigtige Oplysninger, om nogle af de mærkværdigste Misfosteres Oprindelse og Beskaffenhed, er almindeligt vedkjendt. — Ved enhver ny Jagttagelse om de Organer, der høre til Embryets eller Fosterets Liv og om de Forandringer, der foregaae i dem, bør Physiologen derfor forelægge sig det Spørgsmaal, om og

derved nogen af de kjendte Misfostres Beskaffenhed og Oprindelse maatte kunne forklares.

Dette foranledigede Professor og Ridder af Dannebrogen *Jacobson* til at undersøge om og de mærkværdige Organer han har kaldet Primordialnyrerne, hvis nærmere Undersøgelse han forelagde Selskabet i Fjor, kunde føre til nogen nye Oplysning over den vigtige Classe af Misfostere, man kalder Hermaphroditer.

Efter at have viist, at Hermaphroditismen er begrundet i Naturen og at den som Normaltilstand hyppig viser sig i Plante-riget og i nogle af de lavere Dyreclasser, gaaer han over til Betragtning deraf i Classen af Hvirveldyrene, hvor den kun forekommer som en Anomalie, som en Monstrositet, der kan være indskrænket enten til de ydre eller indre Dele af Generations-Apparatet.

Han er enig med *Meckel* og flere, at i det første Tilfælde denne Misdannelse bestaaer i en standset Udvikling af de ydre Kjønsele, hvorved de vedblive at voxe efter den Form og Beskaffenhed de i en tidligere Periode af Embryets eller Fosterets Udvikling havde. Han beviser, at de fleste af disse saakaldte Hermaphroditer høre til Hankjønnet, og at deres Særegenhed hidrører fra en Kløft eller Sprække i Urinveiene (*Ana-* eller *Hypospadiasis*), stundom forbunden med Blærekængning (*Inversio Vesicæ*) og med tilsyneladende Mangel paa Testikler, i det nemlig disse Organer ei vare traadte ud af Bughulen. At denne Monstrositet sjeldnere forekom hos Hunkjønnet og da bestaaer i en Atresie forbunden med en Forstørrelse af Clitoris. Endvidere at man aldrig har funden Individuer hos hvilke de tvende forskjellige Kjønsele vare dannede ved Siden eller ovenfor hinanden.

Hvad den mechaniske og indre Sphære af Generations-Apparatet vedkommer, ere de Exempler man anfører om mere eller